

[Holmberg.]

For tiden kræves der, som vi alle ved, 4 pct. af sparekasserne og 10 pct. af bankerne. Jeg er enig i, at der fremover skal være samme regel for banker og sparekasser, men jeg vil alligevel opholde mig et øjeblik netop ved det problem med reglerne om de 4 pct. og de 10 pct., som nu foreslås skal være 8 pct.

Kravet om egenkapitalen kan kun være begrundet i hensynet til indskydernes sikkerhed. Men indskydernes sikkerhed afhænger ganske af, hvordan midlerne bliver anbragt, og her finder vi også forklaringen på, at kravene til sparekassernes kapital har været mindre, idet anbringelsen af midlerne har været sikret bedre. Jeg siger ikke ét eneste ord om, at bankernes har været usikre, men loven har altså ikke givet de samme muligheder.

Jeg vil i dag ikke stille forslag om, men bare nævne som en tanke, som vi så i udvalget kan drøfte videre, at banker og sparekasser skulle stille med 4 pct., for så vidt angår de midler, som er anbragt på, man kan sige traditionelle sparekassevilkår, det vil altså sige med en meget høj sikkerhedsgrad, og så 10 pct. for resten af midlerne. Det vil i praksis sige, at for de sparekasser, der ønsker at drive bankpræget virksomhed, vil kravet til egenkapitalen vokse, og det er også ganske rimeligt. Hvis en bank vil foretrække at anbringe sine midler med meget høj sikkerhed, vil kravene til egenkapitalen falde. For banker og sparekasser, der vil fortsætte deres traditionelle virksomhed, vil der så ikke ske nogen særlige ændringer.

Som jeg sagde, jeg stiller det ikke som et forslag, men vi kan drøfte det videre i udvalget, og hvis ministeren har en kommentar allerede på nuværende tidspunkt, hører vi den naturligvis gerne.

Forslaget om eventuelle udenlandske pengeinstitutter her i Danmark giver mig ikke anledning til her ved første behandling at gøre bemærkninger, men det er vist naturligt, at vi ser nærmere også på det i udvalget.

Så er der lovforslagets bestemmelser om ledelse. Her får sparekasserne i og for sig ret så indgribende ændringer. I en stor del af vore sparekasser er ledelsen, tilsynsrådet, selvsupplerende. Denne ordning betragtes og betegnes i princippet som uheldig i den embedsmandsrapport, som blev afgivet til handelsministeriet i 1971. Men det er egentlig ret interessant at læse historien, for sparekasserne er jo en gammel foreteelse, og i 1875 var der en nationalbankdirektør, der hed Marcus Rubin. Han sagde dengang: det duer ikke. Endvidere finder vi frem til en kommissionsbetænkning fra 1912, og deri blev sagt noget lignende. Det er altså ikke noget nyt, der nu kommer frem. Men når ordningen alligevel har levet i så mange år, som den har, har den jo i praksis vist sig at være — sagt på godt jysk „itt' så ring' endda“. Jeg håber, det bliver forstået herinde.

Men jeg kan godt se, at vi ikke med rimelighed nu kan og bør forlange, at den skal opretholdes, men forslaget, som det er udformet med indskydervalg, må vi altså kigge lidt nærmere på. Jeg er egentlig overbevist om, at i alle tilfælde i de store sparekasser kunne det godt udarte til det modsatte af nærdemokrati. Det vil næsten ikke kunne administreres.

Så kan vi også spørge, om der i det hele taget er grundlag for at ændre dette, særlig ved de sparekasser, som styres af garanter. Vi, der kommer fra en garant sparekasse, ved, at siden 1919 har det været lovgivningens almindelige regler, at en sparekasse skal have en garantkreds, og den garantikapital, som er tegnet her, skal træde tilbage for andre krav i tilfælde af likvidation. Denne garantkreds har valgt ledelsen, og her er der mange, der på en generalforsamling prøver at blive valgt, og der er også mange, der prøver at få dem smidt ud, vi kan godt sige på god demokratisk vis. Men efter lovforslaget bliver både garanter og indskydere valgt efter mildest talt meget udviklede regler.

Ændringen er motiveret med mange for-